

LÁSZLÓFFY ALADÁR

Forgalom

*A vonat mellett elmaradnak
a helybenélt jobbágyfüvek.
Tarts Tibernek vagy tarts Aradnak,
csak ne ragadj ott senkinek!*

*Biztos lehetsz, mint Csoma Sándor,
hogy soha meg nem érkezel
és máshol nem lehetsz, csak vándor,
a fű jövevényként kezel.*

*Ezért kapaszkodj fel a gyorsra,
maradjanak a jégkorok,
az árok bámul, az a dolga,
a zsémbes kalauz morog.*

*Te tarts Tibernek, menj Aradra,
és nézd, hogy változik a táj,
mert lustán rajta is maradvá,
a fürge Föld meg úgysem áll.*

*Belehalni, mint Csoma Sándor,
csak ne ragadj ott senkinek!
Arad Tiberbe megy magától,
s van amit éppen én viszek.*

„Nem elegendő hogy kitessek”

*Bizonyítottak s vállatvontak,
tárgyaltak s összedőlt a híd.
Már soha le nem zárt koroknak
felvállalod az álmaid?*

*Vagy megadod magad a sorsnak
s a sors neked: mit ér vele?
Öreg körhinták haldokolnak,
vidéki cirkusz bábele.*

*Az őseim ne bántsá senki.
Hogy élték túl – kész örület.
A vereség nem azt jelenti,
hogy mentették a bőrüket.*

*A győzelem se volt megoldás.
Mi meg sem történt, az a jó.
Egy téves, tartós Magyarország
ügyében hitt a Fennvaló.*

*Csak rajtad látom, nem először
nem kun, román, zsidó, magyar
leteperve vagy éppen győzőn,
ki vállatvon és belehal.*

A vadász

*Kék téli ég, egy élénk boldog délután hetente.
A szántások helyén szentírás-hosszú árnyék.
A nyúllal szembesüt, vakít a naplemente.
De töltött duplacsövű Bársony István most kivár még.*

*A halál úr, a halál ír, a völgy betemetve. Benne
egy másik századvégi passzió (remény?) lezárva.
Ki folytatná, maga a vadászpuskás, bársony Isten lenne.
Már zsákmány sincs: egy tél esett száz századvégi árva nyárra.*